

ANGELJČEK

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 7.

Ljubljana, dné 1. julija 1898.

VI. tečaj.

Prvo sv. obhajilo.

9. Premagovanje.

Prav veličastno se obhaja vsako leto praznik sv. Rešnjega Telesa. V slovesni procesiji nesó mašnik pod vezenim nebom Zveličarja v svetem zakramentu. Slovesno se glasé zvonovi in mo-gočno odmeva strel iz topičev. Pobožni verniki spremljajo sv. Rešnje Telo z gorečimi svečami in prepevajo vesele pesmi. Pred Zveličarjem v svetem zakramentu gredó belooblečene deklice in trosijo cvetje po poti, kjer nesó duhovnik sv. Rešnje Telo. — Pri prvem sv. obhajilu pride Zveličar k tebi, srečni otrok. Tudi ti moraš ozaljšati svoje srce s cveticami! Te cvetice so lepe čednosti in dobra dela. Že zadnjič sem ti naštel nekaj takih čednostij: pokorščino, resničnost, pobožnost, pridnost in potrpežljivost. Zlasti pa ob pri-pravljanju na prvo sv. obhajilo ne smeš pozahiti one

čednosti, ki je ljubemu Zveličarju posebno draga in mila, to je premagovanje ali zatajevanje samega sebe.

Kdor se hoče zveličati, mora upogniti zlobnost svoje volje, ki je nagnjena k hudemu. Tega pa ni mogoče drugače doseči, kakor le s stanovitnim premagovanjem ali zatajevanjem. Naš Zveličar pravi: „Kdor hoče za menoj priti, naj zatajuje sam sebe, naj vzame svoj križ in naj hodi za menoj.“ Pot, ki pelje v nebesa, imenuje ozko in nebeška vrata tesna. Kar pa je učil z besedo, kazal je tudi v dejanju. Vse njegovo življenje od prvega trenutka v trdih jaslicah do zadnjega izdihljeja na trdem križu — je bilo vedno vojskovanje nasproti bogastvu, zločnosti in nečimurni časti. Ako hočeš biti, ljubi otrok, pravi učenec Jezusov, moraš ga v tem posnemati. Brez zatajevanja ne boš nikdar podoben svojemu božjemu Zveličarju, nikdar ne boš posnemal njegove krotkosti, njegove ponižnosti, njegove ljubezni in ne drugih lepih čednostij. Najpoprej se moraš premagati v grešnih rečeh, to je, opustiti moraš, kar se ne sme storiti brez greha, pretrpeti in spolniti pa moraš, če se brez greha ne moreš izogniti kakemu trpljenju ali delu, naj bi bilo še tako težavno. Kakor se pa vojaki že v mirnem času vežbajo in pripravljajo za vojsko, tako se moraš tudi ti kot vojščak Kristusov že naprej vaditi in utrditi za odločilni čas skušnjav, to je, zatajevati se moraš v dovoljenih rečeh, odreči si kaj veselega in prijetnega, kar bi smel uživati brez greha, naložiti si kaj težkega, kar sicer nisi dolžan trpeti. Posnemaj zglede pobožnih otrok!

1. Blažena *Katarina Emeriška* je imela v nekem skednju obešeno podobo Matere božje z Jezuškom, pred katero je postavila v svoji detinski preprostosti kos lesa, ki naj bi pomenil oltarček. Na ta oltarček je prinašala vse, kar so ji podarili stariši in sorodniki, s trdnim prepričanjem, da naredi Jezusu vselej veselje, kolikorkrat si kaj pritrga. Tudi pri jedi se je zelo premagovala in si marsikaj pritrgala, da bi darovala Jezušku, ali pa si je izbirala najslabših jedil. Ob taki priliki, ko si je kaj pritrgala, je rekla: „Tebi, o Bog,

podarim, da nakloniš tistim revežem, kateri so najbolj potrebni.“

Poleg tega, da si le kdaj kaj malega pritrgaš v jedi, moraš pa ob pripravljanju za prvo sv. obhajilo zlasti zatajevati svoje oči, da ne boš brez potrebe okrog gledal v cerkvi, v šoli in na ulicah. Zlasti pa si prizadevaj, da se v cerkvi ne boš oziral prav nikamor, ne na desno, ne na levo, še manj pa seveda nazaj, ampak glej v svojo mašno knjižico, ali na oltar, ali kadar je pridiga, na prižnico.

2. Zlasti je Bogu ljubo, ako se otrok odpove kakemu veselju ali kaki igri ali jo vsaj okrajša. V vasi Lechhausen pri Avgsburgu na Bavarskem je leta 1606 umrl kmečki *deček Andrejček*. Vse njegovo življenje je bilo angeljsko lepo. Dosti otrok ne spolnuje božjih zapovedij, ker ne znajo dobro krščanskega nauka; Andrejček pa je hodil pridno h krščanskemu nauku in se učil tako marljivo, da je znal vselej dobro in lepo odgovarjati. Prečudno gorečnost je kazal s tem, da so ga še takrat, ko je bil bolan, morali nositi k pouku v krščanskem nauku. Toda ni se samo učil, ampak je tudi natanko spolnoval, kar se je naučil. Kar se je le zdelo kolikaj pregrešno, tega se je prav skrbno varoval bogoljubni otrok. Očeta ali matere ni nikoli žalil. Imel je veliko veselje do piskanja in si je kupil piščal. Oče so o neki priliki pokazali, da niso s tem prav zadovoljni. Precej je otrok vrgel od sebe piščal. To je pravo premagovanje! Kadar je Andrejček molil, imel je ročice sklenjene, kakor angelj. V cerkvi se ni nikoli okrog oziral in nikoli šepetal. — Dobri otrok zboli. Kakor v zdravju, tako je tudi v bolezni svoje misli in svoje srce imel pri Bogu. Vprašan od spovednika, kje je njegovo srce in njegov duh, je odgovoril: „V nebesih“. Tudi je rekel: „Rad umrjem, saj bom tudi v nebesih lahko molil in še več, kot tukaj“. V bolezni je bil večkrat obhajan. Nazadnje je prisrčno slovo jemal od očeta in matere. Starejemu bratu je dejal: „Janez, veš, mater moraš bolj ubogati, kakor do sedaj!“ Druhemu bratu pa je rekel: „In ti, Matijček, ne smeš materi odgovarjati osorno, ampak pohlevno in prijazno.“ Prelepo je roke sklepal in molil za materjo narekovane

molitve. Kadar so izrekli presladko ime Jezus, nagnil je glavico. Tako lepo je izdihnil dušo. In ko je bil umrl, je ležal kakor utršana rožica; lica so mu ostala rudeča še po smrti. — Andrejček je bil poplačan za svoje premagovanje v nebesih. Poslušaj pa, ljubi otrok, še jeden zgled, kako Bog poplača zatajevanje že tukaj na zemlji.

3. Blaženi *Klemen Hofbauer* je imel jako dobre stariše. Trudili so se zlasti, da bi ga izredili popolnoma po duhu Jezusa Kristusa. Če je bil sedemletni Klemen ves teden prav posebno priden, prejel je v svoje največje veselje tudi prav posebno plačilo. Bilo je to plačilo tako, kakoršnega zahteva pač malokateri otrok za svojo pridnost, smel se je namreč v soboto postiti v čast Materi božji. Krajcarje pa, katere bi stal njegov zajutrek, je smel z materinim dovoljenjem podariti revežem. Noben otrok ni bolj ljubil Marije, kakor on; nebeška Kraljica pa mu je ljubezen bogato poplačala; vodila je njegovo nedolžno srce k Jezusu, oskrbela mu je tudi časno srečo in ga pripeljala v vzvišeni duhovski stan.

Al. Stroj.

Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

12. Peteršilj.

Brez vsakega uvoda začnem povestico o peteršilju. Sicer ne bo čisto legenda, pa jo boste vendar radi slišali; vsaj upam to.

Poznate ga vsi, cenite tudi vsi; torej smo jedini. Nejedini smo k večjemu še, kar se tiče imena. Jaz bom povedal svojo misel, vi dajte pa svojo, pa se bomo zjediniili.

Pred tisoč leti ali pa še prej sta živela brat in sestra. Deček se je imenoval Peter, deklica pa Šilja. Lepa je bratska mejsebojna ljubezen, a ta dva je nista poznala. Večni prepir, večno pretepanje je bilo mej